

QUEER

Luca Gudagnino, 2024

1437

ESTREA EN NUMAX: 03.01.2024 | V.O.S.E. | 135 min

1950. William Lee, un expatriado estadounidense duns 50 anos en Cidade de México, pasa os seus días case só, agás algúns contactos con outros membros da pequena comunidade estadounidense. O seu encontro con Eugene Allerton, un mozo estudante recién chegado á cidade, móstralle, por vez primeira, que finalmente podería ser posible establecer unha conexión íntima con alguén.

«Guadagnino compón o reverso decadente de 'Call Me By Your Name' cun salvaxe Daniel Craig»

Manu Yáñez, FOTOGRAMAS

Entrevista con Luca Guadagnino e Daniel Craig: «Daniel Craig é como Bette Davis, ten o mesmo tipo de impacto»

Por Jack King

Luca, hai algunha cualidade en Daniel que che levase a pensar nel para *Queer*?

Luca Guadagnino [LG]: Son un fervente admirador do seu traballo desde *O amor é o demo* (John Maybury, 1998). Creo que Daniel ten unha calidade moi pouco común; el mesmo é unha icona, máis aló dos papeis que interpreta –e interpretou papeis bastante icónicos– e é un intérprete increíble. Para min é como Bette Davis, se tivese que comparar. Ten o mesmo tipo de impacto.

Daniel Craig [DC]: Claro que si!

LG: Si, porque Bette era como unha icona enorme, interpretou moitos personaxes enormes, e foi a mellor actriz da súa xeración. E concedía unhas entrevista maravillosas. Pasábame o tempo vendo as súas entrevistas en televisión, era increíble.

Coincidistes nas vosas visións de como debía ser o personaxe de Lee desde o principio?

DC: Recordo que cando Luca e eu nos vimos, sentámonos –xa nos coñeciamos– e puxémonos a falar diso nun hotel de Nova York. Non foi un encontro moi longo, simplemente tomamos un grolo, mireino aos ollos e vin a alguén que pensaba: “Vouma xogar contigo”. A forma en que falaba diso era exactamente o que eu pensaba. Así que dixeran: “Veña, fagámolo”.

E houbo unha estreita colaboración traballando xuntos nas escenas? LG: Cando preparas unha película moi a fondo, como facemos nós, creo que hai un momento no que basicamente te botar a andar e aínda que che importa o proxecto, non sentes a presión do control. O traballo previo permíteche ser libre, soltar as rendas...

DC: Para iso está o traballo. O traballo ponche certas trabas. Sei que é un mal exemplo, pero se algunha vez escoito a un actor dicir: "O meu personaxe non faría iso", penso: "Quen cona o sabe?".

Unha das miñas escenas favoritas é xusto a metade da película, cando Lee está bébedo e persegue a Allerton ata unha festa, enfróntase a el nunha esquina e dílle: "Quero falar contigo, sen falar". DC: Sentín que tiña que estar máis bébedo e máis fóra de si, que en calquera outra parte da película. O cal foi algo que lle dixeran a Luca moi ao principio: “Mira, non teño forma de vulgar como de borracho ou colocado estou... Estou a traballar niso, pero tesme que vixiar”[risas]. Estiven así de bébedo, por desgraza. E dixeran cousas que non debería ter dito. O que si sei é que, cando estás así de bébedo, tentas controlar o que dis; tentas que teña sentido... É dicir, está claro que está obsesionado con este ser humano e quere falar con el.

Luca, hai pouco soubemos que estás a facer una readaptación de *American Psycho*. Por que este proxecto?

LG: Calquera director, neste momento, está a desenvolver varios proxectos. Ás veces en Hollywood, a veces tes material que che entrega un estudio, un produtor... E creo que todos levamos en paralelo dous, tres, catro, cinco, seis, sete desenvolvementos...

Publicado en revistagq.com

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Queer,
William Burroughs.
Anagrama, 2024

NUMAX
numax.org